

Бодљикаво Пресе

Уредништво и администрације
Београд, Добрачина 30/II

Примеран 4.— динара
Претплату прима «Пресе» за
продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.—
дин., полугодишње 96.— дин.
годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 8 ЈУЛА 1944

БРОЈ 137 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

РУЗВЕЛТОВА ИНВАЗИЈА НА ЕНГЛЕСКУ

Енглези се жале да им амерички војници одузимају најлепше девојке, поклањајући им свилене чарапе и друге луксузне ствари које им Енглези не могу дати.

Раније су се Јенки борили са кожом, а сада свиленим чарапама.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ИНВАЗИЈА И ДЕМОКРАТИЈА

Причали су дуго о инвазији. Нигде у Европи ни један народ Најзад је ту. Обећавали су ослобођење европских народа. Враћање на стара срећна демократска времена, када је човек могао на миру да умре од глади, јер није могао наћи посла ни зараде. Када су јеврејски капиталисти господарили привредом европских народа и одређивали цене појединим добрима. Тада су они изазивали кризе кад су хтели и колико су хтели. Једном речју, они из Волстрита вратише нам рај.

Међутим, та крилатица о враћању на старо никога у Европи не може да повуче са собом.

РАЗГОВОР У СИТИУ

— Слушај, Морице, зашто нам ови Немци шаљу толико ових летећих бомби?

— Ја мислим, Сами, то нам они враћају камату на дуг којим смо их прошле године задужили.

— Шта, то је само камата? Јао, шта ли ће с нама бити кад буду почели да враћају главницу!...

ВУК У ЈАГЊЕТОЈ КОЖИ

Пошто је увидео да Срби ни најмање немају воље да раширених руку приме болшевизам, маршал Тито је измислио нову методу. Наиме, са Србима не иде силом, онда ће причањем лепих прича.

Сада се комунистички асови претстављају као највећи пријатељи српског народа. По њиховим причама и лецима које деле, изгледа да се овај рат не води ни зашто друго него за добро Срба и окриљу болшевизма. Тито је и

наче, за Бога, цркву, домаћинство породицу, и за све оно што је Србима најсватије. Срби ће живети исто као и до сада, само ће им се управо звати болшевичком.

Српски народ дао је не све примамљиве понуде маршалу таква одговор, да су бандитске хорде побегле главног безобразца са српских граница. Тито не може да се начуди толиком неразумевању Срба за опште корисну ствар болшевизма.

Пљугоглави Финци

Претње Совјета нису помогле. Ни бомбардовања. Ни офанзива. Фински народ је одбио да добровољно себи потпише смртну пресуду и да падне у наручје болшевика.

НЕ ЛЕНИ ИМ СЕ

Целокупна енглеска јавност, после игнорисања немачких летећих бомби, сада је одједном заузета расправљањем о дејству овог најновијег оружја одмазде.

Држе се предавања, објављују се чланци, дају се стручна мишљења. И звани и незвани сматрају да је њихово гледиште најисправније. Тако је ових дана и британски краљ нашао се побуђен да својем народу да један необично стручан савет:

»Једина могућност да се Енглези заштите јесте да се одмах баце на тло и да у таквом положају санекају шта ће да буде.»

Али опште је уверење да и после овог целомудреног савета Енглези протестују против једног овако нехуманог сретства, и очекују неко чудо, које ће их спасти од страшног дејства »V-1« оружја.

Примећено су последњих дана многе избеглице како напуштају Јужну Енглеску. На питање једног страног дописника шта мисле о краљевом савету, одговорено му је:

— Нека он лежи, ако нема шта друго да ради, а ми више волимо да бежимо, него да лежимо.

ПОЛИТИЧКИ РАЗГОВОРИ ЗАБРАЊЕНИ

— Бре, Благоје, ти не знаш да нам Енглеска доноси слободу.

— Знаш, знаш. Ето београђани по цео дан седе на слободи, — у природи.

ПИТАЊА И ОДГОВОРИ АНГЛО-АМЕРИЧКИХ СРЕДЊОШКОЛАЦА

(У целу једног заробљеног Енглеца нађена су у једној бележници следећа питања и одговори)

Шта је култура? — Разарање културних споменика у Европи.

Шта је хуманост? — Убијање рањеника и болесника у европским болницама.

Шта је цивилизација? — То су летеће тврђаве којима управљају црнци пилоти.

Шта је уметност? — То је стилско убијање европских жена и деце савезничким бомбама.

Шта је пријатељство? — То је бомбардовање Пашиног брда, Котеж Неимара и Чукарице.

Шта је варварство? — То је бомбардовање невиног лондонског становништва летећим бомбама.

И ОНИ СУ ЈУНАЦИ

Јеврејска телеграфска агенција јавља из Москве да је у току рата 10.000 Јевреја одликовано као јунаци Совјетске Уније.

Стаљини: — До душе, јунаци нисте, али сте добри Јевреји.

ТРГОВАЧКИ ПУТНИК И ЈА

Сирена објављује непосредну опасност. Истог тренутка код мене улази један господин који одмах после поздравља вергла:

— Ја сам заступник фирме »Србоаутомат«. Имамо финих апарата за усисавање прашине, апарата за уништавање сваковрсних инсеката, апарата за...

— Слушајте! — прекидох га. Имате ли ви каквих апарата за брзо хватање магле?

ТО ЈЕ РЕШЕЊЕ

— Просто не знам шта да радим. Још не знам шта да наведем у вашу одбрану.

Разбојници: — Реците да сте ви то дело извршили.

СНРОМАН ХОНОРАР

— Колико вам дугујем, господине адвокате?

— Десет хиљада динара, и то зато што познајем Вашег оца.

— Ах, каква срећа што нисте мог деду познвали.

РАЗГОВОР УГОДНИ

Она: — У целом граду нема већег магарца од тебе!

Он: — То ми је рекла још моја мајна. Али вероватно да је истина, чим сам тебе узео за жену.

Код оној лекара

»Господине докторе, морате безусловно прегледати очи мога синовца.«

»Зашто! Шта му фали!«

»Откад сам му позајмио пет хиљада изгледа да ме не види.«

ПРСТЕН ИЗ БАЈНЕ

Вера показује Бранки прстен који је добила од свога верника.

— Диван је — каже она. Уместо драгога камена, у њему су једно зрно праве кафе и комадић шлеског угља.

ТЕНИ СЛУЧАЈ

У кварт дојури избезумљени грађанин:

— Брзо, у помоћ! Покрадеше ме лопови!

— А шта су вам то украли?

— Званично га упита дежурни полицајац.

— Патентну браву, пса чувар и звоно за узбуњу.

ЧУДНО МУ ЈЕ

— Мамице, зашто теча Јова има црвен нос?

— Зато што стално пије шљивовицу.

— Али мамице, шљивовица је беле боје.

ДЕЧИЈА ПИТАЊА

Син: — Татице, хтео бих да те нешто питам.

Отац: — Шта сад хоћеш, гњавако једна?

Син: — Да ли је лав сит кад поједе вука?

Отац: — Јесте!

Син: — А ако вука поједе лисицу, је ли онда сит?

Отац: — Јесте!

Син: — А ако лисица поједе кокошку, је ли и она сита?

Отац: — Јесте!

Син: — А да ли би лав био сит кад би одмах појео кокошку?

Нема опасности

Иде во друмам. У сусрет му наилази свиња.

— Куда ћеш? — пита га она.

— У Београд, послом — одговори во.

— Зар се не бојиш да ће да те закољу? — упита га она.

— Нема опасности — одговори во. Тамо кољу само неке изнутрице.

Госпођа: — Хтела бих један радио-апарат.

Трговац: — Желите ли дуга, средње или кратке таласе?

Госпођа: — Нека буду што краћи... ми смо скромна чиновничка породица.

Власник и издавач: »Просветна заједница« А. Д. Добричине бр. 30/II.

Штампа: Штампарна »Јунас«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-774.

ЗГОДЕ И НЕЗГОДЕ ЛЕТЊИХ ПОЗОРНИЦА

— Свеједно, ако не гледамо »Сунце, море и жене«, гледаћемо »Пљусак«.

У НЕДОСТАТКУ ЦИРКУСА

Ратно је време, па нас слабо посећују циркуси и путујуће акробатске трупе.

Љубитељи акробација могли би да надокнаде тај недостатак. Треба само да оду на чукарничку железничку станицу, одакле полази воз за Ужице. Тамо се може видети како људи и жене у трку ускачу у вагоне преко туђих глава и то држећи у рукама кофере, цевове и балоне, други се провлаче кроз решетке на прозорима, а трећи се вратоломном брзином пењу на кров. Воз кад пође потсећа нас на низ цинковских гроздова у покрету. То заиста не може да се види ни у једном циркусу.

ШТА ЋЕМО С ЋАЦИМА?

Прошао је већ Видовдан, и да је среће, ђаци би требало да добију резултате годишњег успеха. Али услед бомбардовања и узбуна школе не раде, а надлежни још нису донели решење да ли да ову школску годину сервирају ученицима на тањиру, или да одрже испите са евентуалним гледањем кроз прсте.

Како смо обавештени биће одржани неки испити. Међу професорима влада мишљење да ђаци треба да буду ослобођени ис-

пита из географије, пошто је сви знају напамет. Јер кад зацркуне птица, одмах сви трче на мапу и студирају где је источна Босна, западна Србија и северна Црна гора и други крајеви, и колико има километара оданде доведе.

Многи су осим тога кроз и кроз упознали нашу земљу и на тај начин што су ишли у разна села за намјернице, или у последње време да сачувају главу.

ТЕСКОБНА КУЋА

Професор Анаксагорић иде доцкан увече кроз село по највећој киши и распитује се од куће до куће може ли да добије стан. Сељаци му редовно одговарају да имају већ у гостима избеглице из Београда и брзо се склањају у кућу, да не би кишули. Негде на крају села професор богзна по који пут закуца на један сељачки прозор. Домаћин се појави.

— Има ли код вас места? — упита професор.

— А ко је то? — одговори домаћин питањем.

ПЕРИНА МОДРИЦА

— Хало, Перо, зашто ти је око тако помодрело?

— Знаш ли ону девојку која станује на крају улице и чији је вереник у заробљеништву?

— Знаш.
— Е, па он није више у заробљеништву.

СТРАТЕГИЈА УСЕДЕЛИЦА

— Девојке, ако ви сада за време замрачења не удесите ствар, кад ћете уопште наћи човека!

— Доктор Петар Анаксагорић, ванредни професор универзитета, дописни члан Академије наука, бивши доцент на Сорбони и потпретседник међународних удружења за упоредну филологију.

— Их! Вас је ту пет-шест а ја имам места највише за двојицу — рече мрзовољно сељак, залупи прозор и оде да слава.

ПРОБЛЕМ ДРВЕНИХ АДВОКАТА

Познато је да се Адвокатска комора и ногама и рукама већ годинама бори против дрвених адвоката, који несавесно и непозвано одузимају парче хлеба адвокатима тако да они морају да једу луксузне векне.

Сад је један адвокат дошао на генијалну идеју како да се тај проблем реши. Он предлаже да се ови назови-адвокати ставе на располагање Централни за дрво, па нека она с њима трља главу како зна.

СТАНКО НА СЕОСКОЈ СЛАВИ

На Спасовдан славила је црква у Миријеву. Славило се скромније него пре рата, али ипак било је да се једе и пије више него обичних дана. Мој пријатељ Станко, после службе Божје, био је гост код једног богатог домаћина.

Навалио Станко на ђаконије за време ручка, па не зна шта је доста. Јео је сира, кајмак, пилетине, и прасећег печења, па је најзад прешао на сарму. После сарме долазила је на ред кисела штрудла. Да не би дангубио, Станко је јео сарму с киселом штрудлом уместо хлеба. Наравно да му се после десет — петнаест сарме смучило. Он се брзо извали и оде иза куће, где поче да »лицитира«.

Прасетина, пилетина, кајмак, сир и остала јела као да заборавише редован пут вараване, па покуљаше напоље. Пођоше најзад и сарме. Станко тада енергично стави руку на уста и викну:
— Сарме натраг!

Квћевласник и нови кираџија

— Имате ли стан за издавање?

— Имам.

— Молим вас да ми покажете подрум.

— Добро.
Посетилац разгледа подрум, мери дебљину бетонске плоче и изјављује да је задовољан. Плаћа одмах кирију за два месеца унапред и полази да пренесе — Зар нећете да разгледате претходно стан? — пита га кућевласник.

— Ах, имате право. Треба да видим и нузпросторије.

ПОПРАВНИ ИСПИТ

Месар дошао једном професору да види колико ће му тражити за спремање сина, који мора да полаже поправни испит из два предмета. Професор рече суму, али се месару то учини много!

— Забога, господине професоре, па за те паре могу купити чиставац вола...

— Можете, можете, одговори професор. Онда ће те имати два.

— Је ли, Мико, шта је боље, персиски или пиротски тепих?
— Знаш, после Пашиног брда и Чукарнице, ја највише волим пољаву.

ВЕШТИНА НИЈЕ ВРЏВИНА

— Вађење зуба са инекцијом наплаћујем двеста динара скупле, каже зубни лекар Ђорђевић.

— Са инекцијом, са инекцијом, прермрља пацијент Костић. Пошто му је дао инекцију, лекар му рече:

— Сад изволите у чекаоницу и причекајте пет минута док лек не почне да делује.

Кад га је лекар потражио, Костића није више било нигде.

Увече зубни лекар Ђорђевић нашао се са својим колегама. Један од њих почне да прича:

— Данас ми се десило невероватан случај. Један пацијент дошао је да му извадим очњак без инекције. И ни трепавицама није мрднуо!

— Заиста невероватно! А како се зове тај пацијент?

— Костић!

ЈАНАЋКО СЕ НЕ БОЈИ

Идеална жена

— Чујем да сте се оженили, драги пријатељу, и да имате савршено добру и вредну жену?
— Јесте, пријатељу, она је право цвеће од вредноће. Кад год дођем ноћу кући налазим је у претсобљу са метлом у руци...

✱

Бранко је стигао кући.
— Јелице, да ли смо имали повете?
— Да.
— Ко је био?
— Дима Димић, рече Јелица, када је полазио, падала је киша, и ја сам му наш кишобран позајмила.
Бранко викну бесно: — Јеси ли полудела?
— Зашто?
— Њему да даш кишобран! Сва коме другоме да си дала, али њему не!
— Ја те ни разумем, Бранко!
— Кишобран нећемо никада више добити!
— Дима ће га вратити, у то сам сигурна!
— Упамти! Никада, то је уствари кишобран који сам ја прошле године од њега узацимо!

✱

ЖЕНСКЕ ГОДИНЕ

Драган је срео случајно свога домаћег лекара на улици. У разговору упитао га је:
— Реците, докторе, нисте ли ви и ваша сестра близанци?
— Били смо то као деца. Данас је она пет година млађа од мене...

✱

Шофер је објаснио црнци, који је иначе био врло интелигентан човек, сасвим потанко рад и саставне делове аутомобилског мотора. На крају упита он црнца: Јеси ли схватио, Ханибале, све што сам ти о мотору казао?
— Да, све! Мајсторе. Само једно не разумем.
— Шта то?
— Не разумем, како то могу кола да иду без коња.

✱

Добро извишење

Комесар полиције: — Пре три месеца украо си пар ципела, па сада опет.
— Господине комесаре, ваљда не мислите да ћу ја носити једне ципеле пола године.

✱

— Али не чуди се толико, то је само моја маска за улепшавање.

✱

ИДИЛА

Доцкан увече отац отвара прозор гледа у врт и зове:
— Надо, где си и шта радиш?
— Ништа, тата, гледам месец и дивим му се, одговори девојка иза једног збуња.
— Онда реци месецу да узме свој бицикл и да иде кући, јер је већ време да легнеш.

ПИКАНТНА СЛИКА

— Али, обећај ми да нећеш никоме показати фотографију.

У пристаништу

Стари морски вук-руча у једној крчми на пристаништу. Келнер му донео супу.
— Келнер, упита морнар, шта је ово?
— Па то је говеђа супа, господине.
— Тако? Онда сам ја, значи, преко 50 година пловио бродовима по говеђој супи, а то нисам знао.

Женски шешир за биоскоп

У добар час

— Побегла сам од Борђе, тата и вратила сам се теби и мами...
— Да, али мама није код куће. Она се вратила твојој баби и деци...
Путник, који је на излету до Аранђеловца, обраћа се кондуктеру:
— Зар машиновођа не може да појури мало брже?
— Може, али не сме да остави локомотиву!

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦЕ

Длаги цика уледнице, пле Неки дан досла нам је у госте тетка ката из долова. То је мамициња лођена Тетка, иначе добло длзећа и јос боље стојећа Удовица. Донела нам је неких масноћа и лазних дугих ствали за јело. То нам је доста помогло, јел смо иначе доста танко стајали.
Татица се насалио са тетка катом да ће је удати за свога Плијатеља бозу, сталог незењу, а она се наљути и леце не тлебају мени мускалци, сви сте ви исти, поквалењаци, само гледате да Исколистите женску па је после оставите. Ето ти си твоју исколишаво па је молала да побегне од тебе. Татица јој леце, плво ја нисам њу исколишаво него она мене, све је по кући плодала да би имала пала за

покел, а длуго није сама побегла већ са болом Адвокатом. Ниста она није знала него само за покел. Сто се тице покела, казе тетка ката, сад ми отменије женске у долову и длугим селима игламо по цео боговетни дан.
Јуце је тетка Ката довела код нас једног флајела, са сесилом као аелоплан, нек иде дођавола јел аелоплан не волим висе ни у сну да видим, и узаним ногавицама са лепим саленим палапама. Тетка га нам је плстави-ла: ово је Боби. Боби се дубоко поклони и луком плеће плеко своје талцан флизуле. Затим смо ја и татица отисли у сегњу, тако се то казе. Тек смо сисли низ степенице кад оно засвила, на-лод поце да јули у скиониста, то је нама иначе свакодневни и

сваконоћни сполт. Плицекали смо тетка кату, али плво је насисао онај монден боби, плескако је по тли басамака и плвојули полед нас ко ветал. Тек ето иде и она, и вице, еј стани бећалино, еј змај усо у тебе. Кад нас је угледала поце да плаце и казе одно ми златан ланац. Татица се смеје, и казе сигулно за Успомену. Нисмо имали влемепа за пллицу вец и ми одјулимо у лагум. Ту је татица поцео да глди тетка кату, зал ти толико напа-дас мускалце па си се уватила с једним хохстаплелом. Она казе стета, тако је згодан био, хтела сам да га водим у долово, да виде плавог флајела и то из беоглада, имале би комсинице, како то он леце, да влисте ко отоман.
вас Јовица

Залубљени

— Јесте ли нашли у моме писму оно што вам нисам могао усмено рећи.
— Да, нашла сам петнаест ортографских грешака.
Свештеник не знајући који је датум упита даму:
— Данас је, зар не, четврти?
— Не, господине, овај ће ми бити пети.

✱

Женски разговори

— Зар не налазиш да сам са овим шеширом десет година млађа?
— Наравно, а колико ти је иначе година?
— 29.
— Са шеширом или без њега?

✱

— Тата, шта је то клептоманија?
— Клептоманија? То ти је, сине, једина болест, која ништа не кошта, већ шта више од ње се има користи!

✱

Међу колегама

Лопав: — Шта, зар само лажне акције, зар ни гроша у каси?
Директор банке: — Ни речи, драги колега, може неко од клијената да чује.

✱

На крову школске зграде стоји рода. Учитељ искористићава прилику. Он прина деци о животу рода.

— А кад настане јесен, наставља он, роде напуштају нашу земљу и одлазе на југ, у Африку. Зашто то чине?

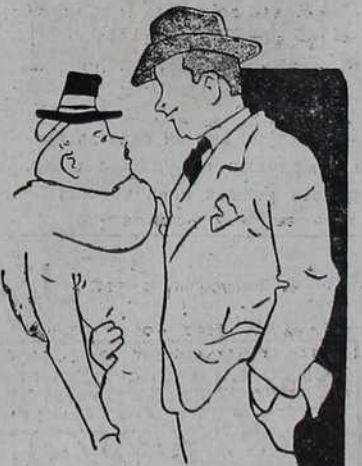
Мала Милица вали:
— Зато што морају и црнцима да донесу децу!

✱

Неопоразум

Уредник: — Знате ли да је због коректуре један писац љут и неће да прими хонорар!
Коректор: — Треба ли и у будуће да се тога придржавам?

✱

— Пре него што се венчамо, хоћу да знам какав си! Пушиш ли!
— Не путице!
— Пијеш ли!
— Не, не.
— Идеш ли с другим девојкама!
— Никада!
— Ти дакле немаш мане!
— Имам, драга, једну једну.
— Коју!
— Лакем!